

hinanden, hvis der ikke kommer en EU-regering og en fælles politik. Er det ikke rigtigt?

Nobelpristageren siger, at ingen stærk valuta har kunnet eksistere, uden at der har været en stærk regering med en fælles udenrigspolitik og en fælles forsvarspolitik og en fælles politik på en lang række andre områder, og så har vi den politiske union.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg ved ikke, om ministeren har bemærket de udtalelser, som den tidligere socialdemokratiske minister Ivar Nørgaard er kommet med, nemlig at unionen og den fælles valuta ikke tilgodeser beskæftigelsen, og at Ivar Nørgaard derfor på nuværende tidspunkt ikke kan anbefale, at Danmark går ind i euroen.

Så vil jeg godt spørge ministeren: Når nu det drejer sig om, at euroen fører til en videregående unionsudvikling, er ministeren vel enig i, at det ikke kan lade sig gøre at tilgodese beskæftigelsen, uden at man bliver nødt til at oprette en EU-regering? Det er jo den brutale virkelighed, at euroen ikke tilgodeser beskæftigelsen, og hvis den skulle gøre det, skulle der laves en EU-regering, som kunne gøre det.

Jeg vil godt understrege, at det går jeg naturligvis ikke ind for, men det er jo den nødvendige konsekvens af hele projektet.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Til hr. Frank Dahlgaard: Uanset at TV 2, tekst-tv eller andre drager en konklusion af en artikel, behøver den konklusion jo ikke nødvendigvis at være sand. Det går jeg ud fra at vi kan være enige om.

Jeg kan ikke se, at Mundell forudsår, at EU bliver til Europas Forenede Stater på grund af euroen. Jeg kan se, hvordan han ræsonnerer over erfaringer om, hvad det er, der har fået store valutaer til at bryde sammen, og det er altså ydre farer og indre risici som f.eks. en stor økonomisk krise. Så langt er vi enige.

Så siger Mundell i øvrigt – ikke fordi jeg skal gøre hans ord til mine, men bare for at nuancere artiklen – at EU jo er nogenlunde sammenfaldende med NATO. Han bruger ikke lige de ord, men han henviser til NATO og NATO-samarbejdet med USA og siger, at så er der jo ingen risiko for nogen ydre fjende, der kan være en trussel imod euroen.

Om økonomiske kriser og ustabilitet inden for euro-området siger han, at euroen i sig selv vil være en katalysator for et tættere politisk

samarbejde. Han bruger også ordene »politisk union«, og det er jo her, hr. Frank Dahlgaards og mine opfattelser skiller sig fra hinanden, fordi jeg siger, at vi allerede i dag har en politisk union. Men Mundell forholder sig ikke til den konstruktion og den samarbejdsmetodik, kan vi kalde det, som f.eks. foregår i Euro-11, og som jo er et tæt politisk samarbejde, også om at styre mulige økonomiske kriser.

Frank Dahlgaard (UP):

Nej, der kan kun være én konklusion på det, Mundell skriver i sin artikel, som er skrevet, lige før euroen trådte i kraft for ca. 11 måneder siden.

Han spørger, om EU er en stærk, central stat, for det er dét, der er nødvendigt, hvis en valuta skal være troværdig og stabil og stærk. Svaret er: Nej, det er EU ikke. Og så skriver han, at her ligger den potentielle og latente svaghed i euroen. Det står der direkte.

Det nytter ikke noget at fejle disse problemer ind under gulvtæppet, men det er jo det, ministeren gør, når ministeren siger, at det ikke er konklusionen, fordi der ikke er en stærk regering i Bruxelles, sådan som der er en stærk regering i Washington D.C. Den amerikanske fællesmønt fungerer og er stærk, men derovre har de også det politiske fællesskab, den politiske union, og Mundells konklusion i artiklen er jo – det kan ministeren vel ikke løbe fra – at det også er nødvendigt på en eller anden måde at få den samme konstruktion med en stærk, central EU-regering, hvis euroen skal fungere.

Vel ministeren ikke erkende, at ministeren i den hidtidige debat har fejlet disse problemer ind under gulvtæppet?

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Svaret er nej, og jeg kan godt stille mig op hver onsdag og svare nej!

Jeg udtaler mig efter de erfaringer, jeg har efter mange års deltagelse i det samarbejde, og ud fra den fuldkomne overbevisning, jeg har om kvaliteten af og perspektiverne i både det politisk-økonomiske samarbejde og samarbejdet i det hele taget i EU.

Det handler jo om, at landene i EU er integrerede. Der er et indre marked, og euroen gør EU til en stor økonomisk enhed. Men spørgsmålet er, hvordan man løser kommende økonomiske kriser, og hr. Frank Dahlgaard og mange andre vil ikke medgive, at dette er en ny konstruktion, og at man skal forlade de historiske